

Szöllősi Zoltán

Igéd igenében

Város már nem fáj, sem vidék,
    ha fáj, szívem érzem, s talpamat,
egyben látom időmet még,
feltépi arcom ébredés,
    alkonyat sebét a virradat.

Most ért ezerév is véget,
    és pusztító, zajos századom,
magára, mint testet lélek,
eszme öltött fegyvert s gépet,
    számokon mélézünk, s holtakon.

Szégyellt világ nőtt fel vélem,
    hetven évem széjjel mégse hullt:
legyen igéd igenében,
Uram, magam hitét éltem,
    míg sorsom, mint fáké, kötve volt.

Hordok itt régi kertet is,
    hol szerelem s bánat őstitok,
hol új a múlt is: születik –
asszonyt szerettem szűzben is,
    angyal térdelt fölénk csillagot.

Kinek útján, kiknek útján
    értem el idáig, jól tudom,
lábuk nyomát áttaposván,
hétrét bánatuk hajlott rám –
    egy szavam volt, s hányszor, Jézusom.

Énekeltem én, mint ők is,
    én, a költő, némán, süketen,
verset írtam ősztől őszig,
havas papíromra dőltig,
    így halljon, ha hallik, életem.

SZÖLLŐSI ZOLTÁN (1945) költő, műfordító. Összegyűjtött versei *Fölöttem a tenger* címmel 2014-ben jelentek meg a Hítel Könyvműhely kiadásában.

Utamról ha le is tértem,
elvegyüljek, aki egy vagyok,
legkisebbet, mint mesében
griffmadár, az ifjú Isten
nagy keresztje, tudtam, visszahoz.

Nem megyek ki már kapumig,
lássam a Dunát s a Várhegyet,
magam bent jobban látom itt,
s anyám földjét, a bácskait,
és homok-könnyű Nyírségemet.

Van országom, hét határom,
de utamat benőtte már a gaz,
mintha járnék vadcsapáson,
tűnő álomra vadászom –
szarvas fehér Hold-fara marad.

Nincs lovam

FÖLÖTTEM A TENGER, a bibliai
szétválasztott nagy vizek égi fele,
Ázsia fölött is Ő a végtelen tengri,
amin Ady Endre a nagy Nyíl útján,
új s új lovon itt akart átalmenni.

Lenti tengeremből kivergődtem rég,
állok száraz, úszó kontinensemen,
teszem még, vén matróz, a rosszat s a jót,
de súlytalannak lenni vágyik már a lélek,
nincs lovam, várom az égi nagy hajót.